

alle Byggegrunde beslaglagte til Priser, som i alt Fald den mindre bemidlede ikke kan betale. Her ser vi da, at medens man i de store saakaldte kapitalistiske Lande har lagt elektriske Baner ud i Omegnen, som sætter Befolkningen i Stand til for en særdeles billig Penge at kunne komme frem og tilbage fra og til deres Hjem, som saaledes kan ligge ret langt borte fra Byen, hvor Prisen paa Grunde er billig, saa staar vi ganske anderledes. I Københavns Omegn lægger de danske Statsbaner deres klamme Haand paa hele dette Spørgsmaal. Jeg vil henstille til den høje Regering ikke blot at tage de mange varme Henstillinger om Boligsagen ad notam, men ogsaa at huske, at Basis for Løsningen af dette Spørgsmaal er at have en ganske anden Trafikplan, end vi nu har, og en Reformering navnlig af vore Forstadsbaner og vor Forstadsdrift. De egne Hjem er Tidens Løsen. Men naar de er bragte saa stærkt frem, vil jeg gerne sige, at danske Fagforeninger ikke altid har stillet sig fremmende for denne Sag. Der har været Aar — de ligger slet ikke saa langt tilbage —, hvor det har været bevidst Politik fra Fagforeningernes Side ikke at fremme Egne-Hjems-Bevægelsen. Den Tid er nu heldigvis forbi, og det er ogsaa ganske nødvendigt, hvis den større Frihed, som den kortere Arbejdstid betinger, skal komme Samfundet og ikke blot de enkelte til gode og i ikke alt for høj Grad skal afsætte sig som Gevinst for visse Beværtninger i Forstæderne.

8 Timers Dagen er en Sag, vi meget snart vil komme til at beskæftige os med. Fra det ærede Medlem Hr. Rodes Side blev der fremsat en Advarsel, navnlig stilet til Venstre, mod at forlade 8 Timers Dagen. Nu kan man ikke godt forlade noget, som endnu ikke er indført, og 8 Timers Dagen er ikke indført ved Lov endnu i Danmark. Det ærede Medlem Hr. Rode henviste patetisk til Versailles-Traktaten, hvori de store Magter under meget højtidelige Former lover hinanden at arbejde for denne Reform, for 8 Timers Dagen. Det forekommer mig, at det ærede Medlem noget flygtigt gik hen over Sagens videre Udvikling. Thi paa Washington-Konferencen, der fulgte efter Versailles, saa man det Særsyn, at Amerika, som egentlig stod som Indbyder til denne Konference, ikke var repræsenteret paa den. Tyskland var heller ikke til Stede, og de øvrige Stater, som indfandt sig der, havde den allerstørste Betænkelighed ved, hvad de var bundne til at gaa med til, nemlig at anbefale de forskellige Regeringer at fremsætte Lovforslag om 8

Timers Dagen inden dette Aars Udgang. Nu kan det ikke nytte at skjule, at saa længe Tyskland ikke har indført denne Foranstaltning, kan vi ikke se saa flot paa denne Sag som det ærede Medlem Hr. Rode. Dertil er vor Konkurrenceevne i for høj Grad præget og afhængig af de tyske Forhold. Og jeg vil sige, at jeg tror, man skalk være særdeles varsom med denne Sag. Thi i Øjeblikket er man vel nærmest rundt omkring beskæftiget med at undersøge, hvorledes man paa en pæn Maade kan slippe bort fra dette Dogme, som har vist sig alt for stift og uelastisk til den virkelige Verden, som det nu en Gang er vor Sag at arbejde med i Stedet for med Teorier og med Skemaer, som det er nemt at faa vedtaget og endnu nemmere at vinde Popularitet for.

Jeg vil gerne, særlig under Hensyn til vor Stilling som Forædlingsland og under Hensyn til, at Arbejdsmomentet, Arbejdsvirkomheden i sin videste Forstand er Danmarks egentlige Rigdomskilde, meget advare mod Eksperimenter paa dette Omraade og mod at indgive den brede Befolkning den Tro, at indfører vi blot her Reformen efter internationalt Mønster, saa er vi vel rejst. Det ærede Medlem Hr. Rode talte lige modsat. Han henvendte sig navnlig til Venstre. Jeg vil henvende mig paa lignende Maade til Venstre og advare det, men ud fra mine Synspunkter, og jeg vil navnlig gøre det, fordi denne 8 Timers Dag er frivilligt indført af de to Parter, nemlig Arbejdsgiverne og Arbejderne, paa samme Maade som disse Parter hittil har klaret sig ganske uden Statens Indgriben og har skabt gennem Selvstyre og Selvfalbalancering de Foranstaltninger, som vort Arbejdsmarked og vor socialpolitiske Udvikling i saa høj Grad er baserede paa. Jeg vil gerne advare mod denne Tyrketro paa al Lovgivning, som ogsaa kom frem i det ærede Medlem Hr. Heilesens Tale. Thi naar dette ærede Medlem angaaende Forligsmandsinstitutionens Revision mente, at det vilde være godt, hvis Offentligheden fik det afgørende Ord, og troede, at Forligsmandskendelser burde offentliggøres med en Ventetid for Parterne af en eller to Maaneder, saaledes at Offentligheden kunde sætte sig ind i og blive Dommer i Strids-spørgsmaalet, vil jeg overfor det ærede Medlem sige, at saa kender han saa lidt til det praktiske Liv, at det er ganske unyttigt, at han staar op og giver den Slags gode Raad. Her maa man skille Teori fra Praxis, og paa dette Omraade vil det vise sig, at Teori og Praxis er vidt forskellige Ting. Jeg har nu anstillet en Del Betragt-